

De eerste liefdeservaring van theatermaker **Sanne Franssen** had geen *happy ending*. Gelukkig kleuren haar dagen tegenwoordig vooral roze.

Black

120

Een en al opgewektheid is ze, Sanne Franssen. Blonde knot op haar hoofd, witte trui met een goud kettinkje eroverheen, voor zich op tafel een enorme mok waar het melkschuim als een berg bovenop ligt. Veel te vrolijk om te vertellen over een zwarte dag. Maar wat moet, dat moet.

Ze twijfelt een beetje. Is haar verhaal wel donker genoeg? Het gaat over liefdesverdriet. Misschien is het te triviaal. Na wat aanmoediging gaat ze overstag. 'Ik woonde in Haarlem bij m'n ouders. Toen ik auditie deed bij de Frank Sanders Akademie werd ik niet aangenomen, ik was net zestien en dat was te jong. In Den Haag werd ik wel op een theateropleiding aangenomen. Daar kwam ik in een heel leuke klas terecht, waarin ook een jongen zat met wie ik heel goed bevriend raakte. Na een halfjaar sprong de vonk tussen ons over. Ik werd stapelverliefd op hem.'

Het volgende jaar deed Sanne opnieuw auditie in Amsterdam. Deze keer werd ze wel aangenomen. 'Mijn vriend bleef in Den Haag op school, maar dat was geen probleem. We hadden een superleuke zomer, zijn samen op vakantie geweest. Maar toen onze opleidingen weer begonnen, merkte ik dat er iets was veranderd. Hij deed anders. Ik vind het moeilijk om een confrontatie aan te gaan, maar na een paar weken hield ik het niet meer vol. Ik werd gek.' Dus ging ze het gesprek met hem aan. Lag het aan haar? 'Hij draaide er eerst omheen. Onze relatie

zou niet werken. Het was te onpraktisch, hij in Den Haag en ik in Amsterdam. Maar ik voelde gewoon dat er nog iets anders aan de hand was, dat dit niet het echte verhaal was. Dus ik bleef doorvragen. Toen begon hij ineens heel hard te huilen. Hij zei: 'Ik denk dat ik op iemand anders val.' Ik schrok en wilde weten om welk meisje het ging. 'Het is geen meisje,' antwoordde hij. In eerste instantie snapte ik er niks van. Ik was best wel naïef in die tijd.'

Toen daalde het besef bij haar in. Alhoewel, misschien nog niet helemaal. 'Ik dacht dat we nog steeds een stel konden blijven. Het maakte mij niet uit dat hij ook op jongens viel. Ik zag het nog steeds als iets waar we samen uit konden komen. Nog steeds wilde ik dat wij een stel zouden blijven. Het zou wel goed komen. Het gesprek viel even stil en toen zei hij: 'Sanne, ik val echt alleen op jongens.'

Haar hart brak. 'Hij was mijn eerste liefde. Ik ging heel erg twijfelen aan de tijd die we samen hadden gehad, alsof die ineens niet echt was geweest. Ook tijdens onze relatie bleek hij al te hebben geëxperimenteerd met mannen, hoorde ik later. Nu snap ik dat best, maar toen was het veel te pijnlijk. In mijn hart hoopte ik nog steeds dat hij zich had vergist, dat hij zich zou bedenken en bij me terug zou komen. De jaren erna vond ik het ook moeilijk om mannen te vertrouwen. Pas in het vierde jaar van de opleiding ontmoette ik mijn huidige vriend.'

Pink

Sannes roze dag was nog maar pas geleden. In mei vorig jaar. Maar eerst wat context. Inmiddels is het zeven jaar geleden dat ze afstudeerde. Sindsdien stond ze met veel plezier in het theater. In die jaren vormde ze ook een vast cabaretduo met Christian van Eijkelenburg: De Fransse Eijkel. Toen kwam corona. 'Daardoor viel alles stil. Het was een moment waarop we ons moesten afvragen: wat willen we? Hij kreeg veel andere aanbiedingen en ik ook. Samen een voorstelling maken kost heel veel tijd. Door corona wisten we ook niet wat er in de toekomst voor ons mogelijk was. We besloten om even pauze te nemen. Dat was best een pittig besluit, want ik had nog even geen ander werk. Toch voelde het als het juiste om te doen. Het was een nieuw begin.' *When one door closes, another one opens*. Sanne kreeg een telefoontje. Van een castingbureau. Of ze auditie wilde doen voor *Koefnoen* in het theater. 'Ik kon het bijna niet geloven. Ik droomde op school al van een rol in dat programma.' De auditie vond ze ontzettend spannend. 'Auditie doen is sowieso niet mijn favoriete bezigheid. Ik had me heel goed voorbereid, ik kon de nummers dromen. Toen ik er aankwam, zaten er nog acht andere kandidaten. Eenmaal aan de beurt trilden mijn handen zo erg dat ik mijn bladmuziek niet goed kon vasthouden. Na mijn liedje had ik een enorm droge mond. Of ik wat water mocht inschenken,' vroeg ik. Maar dat lukte gewoon niet, zo erg trilde ik. Ik zette de waterkan weer

weg en zei: laat maar zitten. Daar moest iedereen om lachen, maar ik ging door de grond. Tijdens de scène die erna kwam, was mijn mond zo droog dat mijn lippen steeds aan elkaar bleven plakken.' Toch werd ze gevraagd voor een tweede ronde. Die ging meteen goed. 'Na afloop ging ik direct naar mijn vriend en ik was nog geen tien minuten daar of ik werd al gebeld. Dat ik het was geworden. Ik heb meteen iedereen opgebeld om het te vertellen. Ik ben geloof ik nog nooit zo blij geweest.'

O, en haar homoseksuele ex, die is ze later toevallig nog eens tegengekomen. 'Ik gaf een feestje. Een vriend vroeg of hij een andere vriend mocht uitnodigen. Prima natuurlijk. Er werd aangebeld, ik deed open, en wie stond daar? Mijn ex met zijn vriend. Ik wist niet wat ik zag. We hebben lang gepraat over toen, wat heel fijn was. Daarna merkte ik dat ik echt over hem heen was. Gek genoeg had ik daar, zonder dat ik het wist, deze ontmoeting voor nodig. Het was de afsluiting van een hoofdstuk.' En zo eindigt Sanne haar verhaal op een manier die perfect past bij hoe ze eruitziet: opgewekt en gelukkig, met een nu lege koffiemok voor zich. ●

Als helft van cabaretduo De Fransse Eijkel was **Sanne Franssen (28)** lekker op weg, maar corona – wat anders? – gooide roet in het eten. De beslissing om tijdelijk uit elkaar te gaan, was een moeilijke, maar wel een goeie: nu toert ze tot en met 4 juni met de theatervoorstelling *Koefnoen live* door heel Nederland.